כ א מיי' פ"ו מהל' אישות הלכה ח סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סי' קמג סעיף יב:

כא ב מיי' שם [והל' ט י] סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סי' לח סעיף ה:

כב ג מיי' שם הל"ח סמג שם טוש"ע שם סי' קמג סעיף יב:

כג ד מיי' פ"ח מהל' גירושין הל' ד סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קמז סעיף ג וע"ש במ"מ וכ"מ:

לאביי כלל לאתויי בשר חזיר כזה למעוטי פלוני [א] מיתיבי הרי זה גיטך ע"מ שתאכלי בשר חזיר ואם היתה זרה על מנת שתאכלי בתרומה ואם היתה נזירה ע"מ שתשתי יין נתקיים התנאי הרי זה גט ואם לאו אינו גט לרבא ניחא לאביי קשיא אמר לך אביי מי סברת ד"ה היא הא מני רבנן היא ותיפוק ליה דמתנה על מה שכתוב בתורה הוא [ב] וכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל אמר רב [ג] אדא בריה דרב איקא כי אמרינן מתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל כגון שארה כסותה ועונתה דהוא קא עקר אבל הכא איהי קא עקרה מתקיף לה רבינא כלום קא עקרה איהי אלא לקיומי לתנאי דידיה אישתכח דאיהו קא עקר אלא אמר רבינא [ב] כי אמרינן מתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל כגון שארה כסותה ועונתה דודאי קא עקר אבל הכא מי קאמר לה לא סגיא דלא אכלה [ג] לא תיכול ולא תיגרש: כיצד יעשה יטלנו הימנה וכו': מאן תנא אמר חזקיה ר"ש בן אלעזר היא [ד] דתניא ר"ש בן אלעזר אומר עד שיטלנו הימנה ויחזור ויתננו לה ויאמר לה הי גיטך ר' יוחנן אמר אפילו תימא רבי דילכון אמר שאני הכא הואיל וקנאתו ליפסל בו לכהונה: כתבו בתוכו: אמר רב ספרא כתבו בתוכו תנן פשיטא כתבו בתוכו תנן מהו דתימא ה"מ לאחר התורף אבל לפני התורף אפילו על פה נמי פסול קמ"ל [ה] ורבא אמר לא שנו אלא לאחר התורף אבל לפני התורף אפילו על פה נמי פסול ואזדא רבא לטעמיה דאמר להו רבא להנהו דכתבי גיטי שתקו שתוקי לבעל עד דכתביתו ליה לתורף דגיטא ת"ר כל התנאין פוסלין בגט דברי רבי וחכמים אומרים כל שפוסל על פה פוסל בכתב וכל שאינו פוסל על פה אינו פוסל בכתב חוץ שפוסל על פה פוסל בכתב ע"מ שאינו פוסל על פה אינו פוסל בכתב אמר רבי זירא מחלוקת לפני התורף דרבי סבר גזרינן ע"מ אטו חוץ ורבנן סברי לא גזרינן ע"מ אטו חוץ אבל לאחר התורף

דברי

ולאביי כזה למעוטי פלוני. דאינו גט עד שתיבעל לו דבידה להשחידו בממון ויסלנה בהיתר: **ותיפוק ליה כו'.** נהי נמי דאפשר לה לקיימו באיסור מיהו [ו] תנאי היכי הוי הא הוה ליה מתנה על מה שכתוב בתורה וקיימא לן תנאו בטל: **דודאי קא עקר.** שהרי מסר לה קידושין והרי היא אשתו להתחייב בכולן וכי אתני ע"מ שלא יתחייב הוה ליה עוקר: **מאן תנא.** דצריך ליטלו הימנה ולא סגי באמירה בעלמא שיחזור ויאמר לה הרי את מותרת לכל אדם: **ר"ש בן אלעזר היא.** בפרק הזורק [ז] אמר לה כנסי שטר חוב זה כו': **אפילו תימא רבי.** דפליג התם עליה דר"ש בן אלעזר: **דילכון אמר.** רב כהנא שהיה משלכם מבבל שעלה לא"י ללמוד תורה מרבי יוחנן כדאמרינן בהגוזל בתרא (ב"ק דף קיז:) ושאל ממנו הרבה דברים ועליו קא"ר יוחנן בכל דוכתי [ח] דילכון אמר: **שאני הכא.** משום הכי צריך לחזור וליטלו דקנאתו בנתינה קמייתא ליפסל בו לכהונה הילכך אי לאו דהדר שקיל לה מינה לא מהניא אמירה שהרי כבר זכתה בו על מנת תנאי ראשון אבל הוא דהזורק לא זכתה בו לכלום: **כתבו בתוכו תנן.** דוקא כתבו בתוכו הוא דלית ליה תקנתא אבל לא כתבו בתוכו אפילו אמר לעדים [ט] ע"מ כן אינו נפסל בכך ובלבד שיאמר לה בשעת מסירה הרי את מותרת לכל אדם: **הני מילי.** דבעינן כתבו בתוכו ולא מיפסל במאי דאמר לסהדי לכותבו ע"מ כן היכא דאמר לאחר כתיבת התורף ע"מ שלא תנשאי לפלוני דכיון דנכתב עיקר הגט קודם הזכרת תנאי לא מיפסל במאי דאמר לסהדי לכותבו ע"מ כן אי לא כתבי ליה בתוכו בהדיא: **אפילו על פה.** שהרי עיקר הגט ע"מ כן נכתב: **קמ"ל.** רב ספרא בתוכו דוקא קאמר: **שתוקי שתקיה.** נזפו בו שלא יזכיר שום תנאי: **פוסלין בגט.** אם כתבו בתוכו ואפילו נתקיים התנאי: **חוץ שפוסל בעל פה.** דהוי שיור בגט: **מחלוקת.** דע"מ דרבי ורבנן בשכתבו לפני התורף:

ואוקימנא

ותיפוק ליה דהוה מתנה על מה שכתוב בתורה. אומר ה"ר אלחנן דקרע את כסותי [ט] ע"מ לפטור אע"ג דנזקין חשיב להו גמרא בערכין (דף ו:) מלוה כתובה בתורה מ"מ לא חשיב מתנה על מה שכתוב בתורה כיון שמוחל בהדיא אבל ודאי אם היה אומר קרע את כסותי ע"מ שאין [י] לך עלי דין נזק חשיב מתנה על מה שכתוב בתורה כמו בעל מנת שאין לך עלי אונאה [א] [יא]: **אמר** חזקיה ר"ש בן אלעזר היא. הא דתניא בפ"ק (לעיל דף ה:) ולקמן (דף פו.) נמי מייתי המביא גט ולא אמר בפני נכתב וכו' כיצד יעשה יטלנו הימנה ויחזור ויתננו לה אתיא אפילו כרבי דכיון שניתן הגט כהילכתו מן התורה מה שהוא אומר אחר הנתינה בפני נכתב ובפני נחתם לא היה מועיל כלום ועוד דשליח דוקא כשיאמר בשעת נתינה מידק דייק: **רבי** יוחנן אומר אפילו תימא רבי דילכון אמר. מתוך פירוש הקונטרס משמע לחזקיה רבו היה אומר כן דעלה קאי לפי שרב כהנא היה מבבל וחזקיה גם הוא היה מבבל כדאמר בסוכה (דף כ. ודף מד.) עלו ר' חייא ובניו ויסדוה [ב] ואין נראה לר"י דהא מסתמא כשפשט רב כהנא לר' יוחנן כמה ספיקות ששאל [ג] כדאמר בהגוזל בתרא (ב"ק דף קיז:) כבר נפטר חזקיה דאילו היה קיים לא היה שואל ספיקותיו ר' יוחנן מרב כהנא אלא מחזקיה שהיה רבו כדאמר באלו קשרים (שבת דף קיב:) דקא"ר יוחנן כבר שנית לנו סנדל וגם רב כהנא לא היה מניח חזקיה ויושב לפני רבי יוחנן ור' יוחנן בעצמו לא היה בעל ישיבה בעוד שחזקיה קיים [ד] אלא נראה שלתלמידיו מבבל שהיו לפניו היה אומר ר' יוחנן דילכון אמר כך כמו שפירש ר"ת בקידושין בפ"ק (דף כט:) הא לן והא להו [ה] ואע"ג דבזבחים בפרק קדשי קדשים (דף נט.) אמר כי סליק רב כהנא אשכחיה לר"ש ברבי משמע שר"ש ברבי היה עדיין קיים והוא היה גדול אפילו מר' חייא אביו של חזקיה דהא אגמריה ספר תהלים כדאמרינן בפ"ק דקידושין (דף לג.) ואין נראה כלל שהיה מניח ר"ש ולומד לפני ר' יוחנן שר' יוחנן היה צריך לרב כהנא דאגמריה כל ספיקי דהוו ליה אלא י"ל דשני פעמים עלה רב כהנא לארץ ישראל [יב]: [יג] **אם** כתבו בתוכו אע"פ שחזר ומחקו פסול. פירוש לפי שלא נכתב הגט אלא על תנאי זה ואין כאן כריתות [ו] משמע דוקא חוץ דלא הוה כריתות חזר ומחקו פסול אבל שאר מחקין כשרין בגט רק שיעשה קיום המחק לפני שריר וקיים ומ"מ נהגו העולם להחמיר [ז]: **מהו** דתימא הני מילי לאחר התורף. פי' כשאמר הבעל אחר התורף אבל אמר הבעל לפני התורף אפילו בעל פה שלא כתבו הסופר פסול שעל תנאי זה כתבו [ח] ואין זה כריתות קמ"ל דאפ"ה כשר דסופר לא כתב אלא ע"מ כמו שיאמר הבעל בסוף וכיון שחזר בו כשר ומ"מ אע"ג דמתני' איירי לפני התורף כתבו לאחר התורף נמי פסול כדאמרינן בסמוך ואיבעית אימא לאחר התורף ודברי הכל ור' זירא סבר כרב ספרא דהכא: **שתוקי** שתקיה לבעל כו'. בכל שאר תנאים איירי כדפי' בקונטרס ורבא לטעמיה דלפני התורף גזר ע"מ אטו חוץ לרבנן דרבי: **כל** התנאים פוסלין בגט. פירש בקונטרס שנכתב בגט ואפילו נתקיימו התנאים ואין נראה לרבינו יצחק דמה שייך לגזור בע"מ שתתני לי מאתים זוז וכיוצא בו אטו חוץ כיון שאין שם שיור כמו בחוץ ולא היה שייך כלל בשאר תנאים לגזור אטו חוץ אם לא ע"מ שלא תינשאי לפלוני גרידא דהוי שיור ועוד קשה לרבינו יצחק דא"כ אפילו בעל פה נמי נגזור אטו חוץ ויפסל כל גט שיש בו תנאי אפילו על פה אפילו נתקיים התנאי ובסמוך מכשיר ר' זירא ע"מ אחר התורף אפילו לרבי אפילו כתבו בתוכו ועוד מדקא מהדרי ליה רבנן כל שאינו פוסל על פה אינו פוסל בכתב מכלל דבעל פה מודה להו רבי דאינו פוסל ונראה לר"י דכל תנאים אם נתקיימו אפילו נכתבו בגט כשר כמו בעל פה דלא שייך למגזר אטו חוץ כדפירשנו והכא בלא נתקיים התנאי קאמר רבי דפוסלים בגט כשנכתבו ומחקם [ט] דאין מועלת מחיקה בהם כי היכי דאינה מועלת בחוץ דגזרינן מחיקה דע"מ אטו מחיקת חוץ וחכ"א חוץ שפוסל בעל פה פירוש בשעת נתינה פוסל בכתב אפילו נמחק משום דלא נכתב לשם כריתות ע"מ שאין פוסל על פה משום דהוי כריתות אינו פוסל בכתב אע"פ שלדעת התנאי נכתב אין נפסל בכך כיון שחזר ומחקו אע"פ שלא קיימה ולא דמי לעל מנת שתתני לי מאתים זוז וחזר ואמר מחולין לך דאמרינן במי שאחזו (לעיל דף עד:) דאינה מגורשת דהיינו דוקא בשעת נתינה אבל בכתב תנאי בגט קודם הנתינה וחזר בו מן התנאי ומחקו כשר ואינה צריכה לקיים אלא רק מה שמתנה עמה בשעת נתינה שאז חלים הגירושין: **אבל** לאחר התורף דברי הכל כשר. נראה לרבינו יהודה דכשר אפילו אמר הבעל קודם כתיבת התורף דבחוץ נמי ליכא פסולא דאורייתא אלא כשנכתב קודם התורף אבל נכתב אחר התורף אפילו אמר בעל קודם לכן לא חשיב נכתב שלא לשם כריתות דאין דעת הסופר לשם תנאי דחוץ לפלוני בשעת כתיבת התורף כיון שלא כתבו בגט עדיין וכיון דבחוץ ליכא פסול דאורייתא בע"מ הוי כשר דלא גזרינן גזירה לגזירה ותדע דרב ספרא דהכא סבר לעיל דקאי כר' זירא דהכא דבעל פה אינו פוסל אפילו אמר הבעל לפני התורף כשלא נכתב כלל וה"ה כשנכתב אחר התורף שלא נפסל מן התורה מפני שאמר תחילה על פה ומיהו לרבא ודאי אמר הבעל לפני התורף ד"ה פסול אפילו נכתב אחר כך דלרבא פסול אפילו בעל פה שלא נכתב כלל לא בתחילה ולא בסוף כשלא נתקיים התנאי:

דברי

א) [תוספתא פ"ד], ב) [כתובות נו. פג. קדושין יט: נזיר יא. ב"מ נא. לג. ב"ב קכו: מכות ג:], ג) בכת"י אחא, וכצ"ל סד"ה, ד) לעיל עח., ה) בדפו"ר תנאה, ו) [לעיל עח.], ז) סוכה מד. ב"ק קיז:, ח) ברש"י שברי"ף נוסף: ולסופר, ט) [כלאי' בבא קמא דף נב.], י) צ"ל שאין לי עליך דין. רש"ש, יא) [וע"ע תוס' כתובות נו. ד"ה הרי זו], יב) [ועי' תוס' מנחות כג: ד"ה כי סליק], יג) [שייך לעיל במשנה פב.],

מוסף רש"י

עד שיטלנו הימנה ויחזור ויתננו לה. הואיל וזה לידה שלא בהכשר (לעיל עח.).

מוסף תוספות

א. [דהיינו] ע"מ שאין לך עלי דין אונאה, וכן גבי שאר כסות ועונה דוקא כשאמר ע"מ שאין לך עלי דין שאר כסות ועונה הוי מתנה עמש"כ בתורה אבל ע"מ שתפטרי אותי משאר וכו' פטור. תוס' כתובות שם, וע"ש תירוץ נוסף. ב. וחזקיה בנו של ר' חייא היה. תוס' סוכה שם. ג. רבי יוחנן לרב כהנא. תוס' מנחות כג ע"ב ד"ה כי סליק. ד. [ואילו] כשעלה רב כהנא היה ר' יוחנן ראש ישיבה כדמוכח בהגוזל בתרא וזקן גדול היה דמסרחו ליה גביניה. תוס' סוכה שם. ה. דר' יוחנן דאמר ריחיים בצוארו ויעסוק בתורה לבני בבל דיבר ושמואל דאמר נושא אשה תחילה לבני ארץ ישראל אמר, ואין תימה אם שמואל שהיה מבני בבל מורה לבני אר"י שהיו לפניו תלמידים מבני אר"י שהיה מדבר להם, ור' יוחנן אע"פ שהיה מא"י היה מדבר לתלמידים שלפניו מבבל. תוס' קידושין כט ע"ב ד"ה הא. ו. דמשמעת כתיבתו נפסל הגט, והוה ליה כמי שנכתב שלא לשמה. רשב"א. ז. משום חשש שיטה אחרונה, דשמא אין למדין משיטה אחרונה אע"פ שכתב שריר וקיים. רשב"א [וע"ע מלדי פי' תמתן]. ח. דסופר כתב לדעת מה שאמר לו הבעל. תוס' הרא"ש. ועא"פ שנתנו לה בלא תנאי משום דהוה ליה כאילו נכתב שלא לשם כריתות. רשב"א. ט. ומחל התנאי פסול הגט אם לא נתקיים התנאי כאילו לא נמחק. תוס' הרא"ש.

פסקי רי"ד

בשר חזיר מהו אמר אביי היא היא רבא אמר אפשר דאכלה ולקיא: תניא הרי זה גיטיך ע"מ שתאכלי בשר חזיר ואם היתה זרה על מנת שתאכל בתרומה ואם היתה נזירה ע"מ שתשתי יין נתקיים התנאי הרי זה גט ואם לאו אינו גט: תניא הרי זה גיטיך ע"מ שתבעלי לפלוני נתקיים התנאי הרי זה גט ואם לאו אינו גט: ואי ק' כיון שקיום הגט תלוי בבעילתו וכל זמן שלא בעל אשת איש היא א"כ היאך מתירין אנו לבעול אשת איש. תשובה הוי ליה גיטא ובעילה באין כאחד כ"ש שהגט קונה למפרע שכל האומר ע"מ כאומר מעכשיו דמי ואף אם נבעלה לאחרים ביני וביני פטורים הן: אם כתבו בתוכו אע"פ שחזר ומחקו פסול פי' כיון שנכתב הגט לשם שיור אע"פ שחזר ומחקו פסול הוא ואין לו תקנה עד שיכתוב לה גט אחר ויחתמו בו עדים שהרי אין זה דלא בעי עדי חתימה והאי דכתיב וכתב לה על כתב דאמר עדי חתימה כרתי לה איכפת לן בכתיבת הגט כלל כדאמרן בפ' כל הגט אמר רב נחמן אומר היה ר' מאיר אפילו מצאו באשפה חתמו ונתנו לה כשר אי נמי י"ל דאפילו תימא ר' מאיר וע"כ לא מכשיר ר' מאיר אלא התם דאיכתיב לשם גירושין אבל האי דלא איכתיב שהרי יש בו שיור אפילו ר' מאיר מודה דפסול: אמר רב ספרא כתבו בתוכו תנן פי' דוקא אם כתבו בתוכו אין לו תקנה אבל אם התנה ע"פ יש לו תקנה שיחזור ויתננו לה בלי שיור פשיטא כתבו בתוכו תנן פי' דמשמע דוקא בכתיבה מיפסיל לגמרי אבל באמירה לא ומאי איצטריכא רב ספרא לאשמועינן מהו דתימא הני מילי לאחר התורף אבל לפני התורף אפילו ע"פ נמי פסול קמ"ל דאפילו לפני התורף נמי דוקא אם כתבו אין לו תקנה אבל באמירה יש לו תקנה שיחזור מתנאו ואע"פ שנכתב התורף ע"ד שיור אין בכך כלום כיון שחזר בו ונותנו לה בלי שיור ורבא אמר ל"ש אלא לאחר התורף אבל לפני התורף אפילו ע"פ נמי פסול פי' לא שנו מאי דתני כתבו דמשמע ודאי כתבו אבל בפה לא זהו לאחר התורף אבל לפני התורף אפילו בפה נמי פסול פי' דכיון דאיכתיב תורפו של גט על זה התנאי כאילו נתנו לה על זה התנאי (מאי) דמי ודוקא בחוץ הוא דפסיל רבא ע"פ לפני התורף משום דקסבר דכמאן דאיכתיב תרפו של גט

פסקי רי"ד (המשך)

על זה התנאי דמי אבל בע"פ ושאר תנאים לא פסל ע"פ אפילו לפני התורף דהא [אז] [אפילו] יהביה לה על תנאי זה לא מיפסיל ואזדא רבא לטעמיה דאמר להו רבא להני דכתבי גיטי שתקו שתוקי לבעל עד דכתביתו ליה לתורפיה דגיטא פי' דאי אתני שום תנאי בעת כתיבת תורפו של גט צריכה האשה לקיים אותו התנאי ואם רוצה הבעל לחזור מתנאו אינו יכול לגרשה באותו הגט עד שיכתוב לה גט אחר והלכתא כרבא ומאי דאמר רבא לקמן מחלוקת לאחר [התורף] אבל לפני התורף דברי הכל פסול דמשמע דכל תנאים דעלמא פוסלין לפני התורף דוקא בכתיבה קאמר ולא בפה: אישתכח השתא דחוץ פוסל לפני התורף אפילו ע"פ וכל תנאים פוסלין לפני התורף בכתיבה אבל ע"פ לא אלא שצריך שיתקיים אותו התנאי שנכתב הגט עליו: ת"ר כל התנאים פוסלין בגט דברי רבי וחכ"א כל שפוסל בפה פוסל בכתב וכל שאינו פוסל בכתב

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות

דברי הכל כשר ומתני' דקתני כתבו ואוקימנא בחוץ אבל ע"מ לא פסיל איבעית אימא לפני התורף ורבנן ואיבע"א לאחר התורף ודברי הכל ורבא אמר מחלוקת לאחר התורף דרבי סבר גזרינן אטו לפני התורף [א]ורבנן סברי לא גזרינן אטו לפני התורף אבל לפני התורף דברי הכל פסול ומתני' דקתני כתבו ואוקימנא בחוץ אבל על מנת לא פסיל אחר התורף ורבנן היא תני אבוה דרבי אבין קמיה דרבי זירא כתב גט על תנאי דברי הכל פסול דברי הכל פסול והא מיפלג פליגי אלא אימא לדברי הכל כשר והיכי דמי [ב]לאחר התורף ולימא הרי זה פסול ורבי תנא דברי הכל אתנייה כשר בפסול מיחלף ליה הרי זה בדברי הכל לא מיחלף ליה: **מתני'** [ג]הרי את מותרת לכל אדם אלא לאבא ולאביך לאחי ולאחיך לעבד ולעובד כוכבים ולכל מי שאין לה עליו קדושין כשר הרי את מותרת לכל אדם אלא אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט ממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לממזר ולנתין וכל מי שיש לה עליו קדושין אפילו בעבירה פסול: **גמ'** [ד]כללא דרישא לאתויי שאר חייבי כריתות כללא דסיפא לאתויי שאר חייבי לאוין [א](כגון עמוני ומואבי נתיני מצרי ואדומי) בעא מיניה רבא מרב נחמן חוץ מקדושי קטן מהו מי אמרינן השתא מיהא לאו בר הויה הוא או דלמא אתי לכלל הויה א"ל תניתוה קטנה מתגרשת בקידושי אביה אמאי והא בעינן ויצאה והיתה אלא אתיא לכלל הויה [ה]הכא נמי אתיא לכלל הויה [ו]חוץ מן הנולדים מהו השתא מיהא לא איתיליד או דלמא עתידי דמתיילדי א"ל תניתוה לעבד ולעובד כוכבים אם איתא עבד ועובד כוכבים נמי עבידי דמיגיירי הנך לאו לאיגיורי קיימי הני לאיתילודי קיימי [ז]חוץ מבעל אחותה מהו השתא מיהא לא חזיא ליה או דלמא זמנין דמתה אחותה וחזיא ליה אמר ליה תניתוה לעבד ולעובד כוכבים עבד ועובד כוכבים נמי עבידי דמיגיירי גירות לא שכיחא [ג]מיתה שכיחא [ח]חוץ מזנותיך מהו בנשואין הא לא שייר או דלמא שייר בביאה א"ל תניתוה לאבא ולאביך ובמאי אילימא בנשואין אבא ואביך בני נשואין נינהו אלא לאו בזנות ולאבא ולאביך הוא דלא שייר הא לאחר שייר דלמא בנשואין דעבר ואינסיב [ט]חוץ משלא כדרכה מהו בכדרכה הא לא שייר או דלמא [1]משכבי אשה כתיב [י]חוץ מהפרת נדריך מהו בנשואין הא לא שייר או דלמא [2]אישה יקימנו ואישה יפירנו כתיב [כ]חוץ מתרומתיך מהו בנשואין הא לא שייר או דלמא [3]קנין כספו כתיב חוץ מירושתיך מהו בנשואין הא לא שייר או דלמא [4]לשארו וירש אותה כתיב חוץ מקידושיך בשטר מהו מי אמרינן אפשר דמקדש לה בכסף ובביאה או דלמא ויצאה והיתה [ג]איתקוש הוויות להדדי [ל]תיקו: **מתני'** [ד][מ]גופו של גט הרי את מותרת לכל אדם רבי

ואוקימנא בחוץ. בריש פירקין (פג.) ושמעינן מינה דאילו בעל מנת אפילו כתבו בתוכו כשר: **אימא דברי הכל כשר כו'.** ר' זירא לטעמיה דאוקי פלוגתא בלפני התורף הלכך ד"ה פסול לא משכחת לה: **ולימא.** ליה רבי זירא לתנא תני ה"ז פסול ולא תיתני דברי הכל ונימא רבי היא: **תנא ד"ה אתנייה.** ע"כ דברי הכל אתנייה רביה לתנא דאי אתנייה הרי זה לא הוה מיחלף ליה בדברי הכל אפילו שכח גירסא שלו אבל כשר בפסול מיחלף ליה אם שכח שמועתו להכי אמר ליה תני דברי הכל כשר דמסתברא דהכי אגמריה רביה: **מתני' אלא לאבא ולאביך כו'.** לאו שיורא הוא דבלאו איסור אישות נמי לא תפסי להו בה קידושין: **אלמנה לכהן גדול.** כיון דקדושין תופסין בחייבי לאוין כדאמרינן בפ"ק דקדושין (דף יח:) ולהאי לא תפסי משום איסור אישות שבה אשתכח דשייר בגיטא: **ולכל מי שיש לה עליו קדושין.** אם היתה פנויה ואפילו בעבירה דאיסור לאו: **פסול.** דהוי שיור: **גמ' כללא דרישא.** ולכל מי שאין לה עליו קדושין: **נתיני.** מן הגבעונים שהיו משבעה אומות ואיכא לאו דלא תתחתן בם[ט]: **מצרי ואדומי.** בתוך שלשה דורות שהם באיסור עשה: **חוץ מקידושי קטן.** חוץ מפלוני וקטן הוא: **קטנה מתגרשת.** אם קיבלה גיטה לאחר מיתת אביה: **בקידושי אביה.** כלומר ואפילו קידשה אביה לאיש הזה דהוו להו קדושין גמורין: **והא בעינן ויצאה והיתה.** דלא מיגרשה אא"כ ראויה לקדש את עצמה לאיש אחר: **אלא אתיא לכלל הויה.** לאחר זמן וקא חשיב ליה מעכשיו דלא דק קרא למימר דתיהוי השתא בת הויה לענין שיורא נמי הוי שיור: **הנולדים.** עתידין להולד: **או דלמא עתידין דמתילדי.** ומיתסרא עליהן מפני [ו](אשתו) של זה הלכך הוי שיור: **עבד ועובד כוכבים נמי.** הא מלית למימר בהו עתידי דמיגיירי ואפ"ה לא הוי שיור: **השתא מיהת לא חזיא ליה.** כל זמן שאחותה קיימת ולא הוי שיור: **חוץ מזנותיך.** שלא תבעלי בזנות: **או דלמא שייר בביאה.** בעלמא ולד אישות קרינן בה: **אבא ואביך בני נישואין נינהו.** דתיסק אדעתיה דבעי לאתנויי בהדה הא לא תפסי בה קדושין: **אלא לאו בזנות.** ואבא ואביך הוא דלא הוי שיור דבלאו הכי נמי אסירא להו: **ודלמא בנישואין.** קתני מתני' ואף על גב דלאו אורחא הוא הלכך לאחר הוי שיור אבל בזנות אימא לא הוי שיור: **משכבי אשה כתיב.** הקיש שני משכביה לכל דבר: **ואישה יפרנו.** וכיון דשייר הפרת נדרים לגביה אישה קרינא ביה: **מתרומתיך.** שאם תנשאי לכהן לא יאכילך בתרומה: **קנין כספו.** הוא יאכל בו כתיב והאי כיון דלאו בר הכי הוא לא הויא קנין כספו ואשתכח דשייר בקדושין אבל כהנים: **חוץ מירושתך.** שאם תמותי אני יורשך: **ממשפחתו וירש אותה.** מכאן שהבעל יורש את אשתו וכיון דאיהו ירית לה אשתו היא: **חוץ מקידושיך בשטר.** שאם יקדשוך בשטר לא יהו קידושין כלומר ששייר אחד מדרכי קדושין ולא שייר את כולם: **ואיתקש הוויות להדדי.** והיכא דשייר חדא מינייהו לא קרינא ביה ויצאה: **מתני' גופו של גט.** עיקר כתב הגט כך יכתבו בו: ודן

דברי הכל כשר. אע"ג דבחוץ פסול אפילו אחר התורף כדאמרינן בסמוך ואי בעית אימא לאחר התורף ודברי הכל מ"מ לא גזרינן ביה ע"מ אטו חוץ דחוץ אחר התורף אינו פסול אלא מדרבנן גזירה אטו לפני תורף ולא גזרינן גזירה לגזירה: **רבא** אמר מחלוקת לאחר התורף. דרבי גזר ע"מ דלאחר התורף אטו ע"מ דלפני התורף אע"ג דלפני התורף נמי אינו אלא גזירה אטו חוץ [א] כולה חדא גזירה היא[ב]: **אבל** לפני התורף דברי הכל פסול. דגזרינן אטו חוץ ובחוץ הוא פסול גמור אפילו על פה דסבר רבא דלא נכתב לשם כריתות: **ומתני'** דקתני כתבו ואוקימנא בחוץ אבל על מנת לא פסול לאחר התורף ורבנן. והוא הדין דבלאו האי טעמא צריך לאוקומי מתני' אחר התורף מדקתני כתבו דמשמע אבל על פה כשר: **תניתוה** קטנה מתגרשת בקידושי אביה. וא"ת ודלמא מן האירוסין איירי וביש לה אב דבת הויה היא[ג] ועוד אמאי לא קא מייתי מתניתין דפרק התקבל (לעיל דף סה.) קטנה שאמרה התקבל לי גיטי אינו גט עד שיגיע גט לידה ומוקמינן לה[ד] בפ"ב דקדושין (דף מד:) באין לה אב ואור"י דהך ברייתא משמע ליה בכל ענין אפילו אין לה אב או מן הנשואין דאין לאביה רשות בה אבל מתניתין דהתקבל מצי למדחיה בדיש לה אב כדמשמע פשט דמתניתין דקתני בתר הכי ואם אמר אביה כו' והכי הוה בעי למידק[ה] בפרק שני דקדושין (דף מד:) [ט] דביש לה אב עסקינן: **חוץ** מתרומתיך מהו. פי' בקונטרס שאם תנשאי לכהן לא תאכל בתרומה ואין נראה לר"י דבלאו הכי לא אכלה בתרומה דגרושה מתחללת בביאת כהן ואפילו קידשה ונשאה ולא בא עליה דמשתמרת לביאה פסולה היא[ו] אע"ג דהאי מה שמשייר שתהא אסורה לאכול מן התורה[ז] מכל מקום נראה דוחק לפרש כן[ח] ונראה לפרש חוץ מתרומה שהוא כהן ומגרשה לכל דבר חוץ שלא תיאסר באכילתה אי הוי שיור דקנין כספו אמר רחמנא דע"י קידושין אוכלת בתרומה אם כן עדיין קידושין עליה ואין זה כריתות או דילמא בקידושין הא לא שייר שתוכל להתקדש למי שתרצה וכי האי גוונא פי' בקונטרס עצמו גבי חוץ מירושתך ומהפרת נדריך: רבי

מסורת הש"ס

[א] ס"א ל"ג, [ב] [לעיל ל: כתובות פג:], [ג] [כתובות מו: וש"נ], [ד] נדרים ה:, [ה] [דברים ז], [ו] [נ"ל אישותו],

תורה אור השלם

1. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת זָכָר מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה תּוֹעֵבָה עָשׂוּ שְׁנֵיהֶם מוֹת יוּמָתוּ דְּמֵיהֶם בָּם: ויקרא כ יג
2. כָּל נֵדֶר וְכָל שְׁבֻעַת אִסָּר לְעַנֹּת נָפֶשׁ אִישָׁהּ יְקִימֶנּוּ וְאִישָׁהּ יְפֵרֶנּוּ: במדבר ל יד
3. וְכֹהֵן כִּי יִקְנֶה נֶפֶשׁ קִנְיַן כַּסְפּוֹ הוּא יֹאכַל בּוֹ וִילִיד בֵּיתוֹ הֵם יֹאכְלוּ בְלַחְמוֹ: ויקרא כב יא
4. וְאִם אֵין אַחִים לְאָבִיו וּנְתַתֶּם אֶת נַחֲלָתוֹ לִשְׁאֵרוֹ הַקָּרֹב אֵלָיו מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וְיָרַשׁ אֹתָהּ וְהָיְתָה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְחֻקַּת מִשְׁפָּט כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה: במדבר כז יא

מוסף תוספות

א. לאו גזירה לגזירה היא [אלא]. רביינו קרשקש.
ב. דכיון דתרווייהו בכתב ולא פקיעי אינשי בין טופס לתורף מיחלף ואתי לינשא לפני התורף אפילו בחוץ. שיט"ק.
ג. ע"י האב. תוס' הרא"ש.
ד. ורב נחמן גופיה מוקי. תוס' הרא"ש.
ה. רבא. תוס' הרא"ש.
ו. דתנן [יבמות נו ע"ב] אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט מן האירוסין לא יאכלו בתרומה, פירוש משום דמשתמרת לביאה פסולה לא אכלה. שיט"ק.
ז. דמדאורייתא אוכלת מן האירוסין וזה משייר בגט שלא תאכל. תוס' הרא"ש. ח. כיון דמדרבנן לא אכלה. תוס' הרא"ש.

פסקי רי"ד

חוץ שפוסל ע"פ פוסל בכתב ע"מ שאינו פוסל בפה אינו פוסל בכתב: א"ר זירא מחלוקת לפני התורף דר' סבר גזרינן ע"מ אטו חוץ ורבנן סברי לא גזרינן אבל לאחר התורף דברי הכל כשר: ורבא אמר מחלוקת לאחר התורף דר' סבר גזרינן לאחר התורף אטו לפני התורף ורבנן סברי לא גזרינן אבל לפני התורף דברי הכל פסול. פי' ס"ל לרבא כל תנאים דמיכתבי בגיטא מקמי התורף פסול מן התורה שאין זה ספר כריתות כיון שתנאי כתוב בתוכו ואע"פ שהוא תנאי כשר והאשה רוצה לקיימו אלא צריך לכתוב הגט בלי תנאי ואפילו שרוצה להתנות יתנה בעת שמוסרו לה. ור' זירא סבר אם תנאי כשר הוא אינו פוסל ומקרי ספר כריתות כיון שיכולה לקיימו והלכתא כרבא. נמצא מעכשיו לפי פסק ההלכה דלפני התורף פוסל חוץ בין בכתב כגון שכתבו בתוכו בין בעל פה כגון שהודיעו לסופר והסופר כתבו ע"ד כן שאין לו תקנה עולמית לגט זה וע"מ שהוא תנאי כשר הוא פוסל דוקא בכתב שאין לו תקנה עולמית אבל בעל פה לא והיתה כתיב איתקוש הויות להדדי ואיתוקמו בתיקו וכל תיקו דאיסורא לחומרא: **מתני'** גופו של גט הרי

עין משפט נר מצוה

כד א ב מיי' פ"ח מהל' גירושין הל' ד סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קמז סעיף ב:
כה ג ד ה מיי' שם הל' ה סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קלז סעיף ב:
כו ו ז ח ט י מיי' שם הלכה ו טוש"ע שם סעיף ג:
כז כ מיי' שם הלכה ו:
כח ל מיי' שם סמג שם טוש"ע שם סעיף ג:
כט מ מיי' שם פ"א הלכה ד סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קכו סעיף מא:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה תניתוה קטנה וכו' בפה"ד דביש לה אב עסקינן. עי' לעיל דף סד ע"ב תד"ה נערה:

פסקי רי"ד (המשך)

פסיל אבל מיהו צריך ליתנו לה באותו התנאי כיון שנכתב התורף ע"ד כן ואם רוצה הבעל לחזור מן התנאי ולגרשה בלא תנאי צריך לכתוב לה גט אחר בלא תנאי ולאחר התורף חוץ פוסל דוקא בכתב אבל בעל פה לא פסיל ליה אלא יכול ליתנו לה בלא חוץ והוא כשר וע"מ אינו פוסל אפילו בכתב שכל מה שרוצה להתנות אחר התורף בין בכתב בין בעל פה יכול להתנות ואם רוצה לחזור מתנאו ולגרשה בו בלא תנאי הרשות בידו כיון שהתורף נכתב בלא תנאי: **מתני'** הרי את מותרת לכל אדם אלא לאבא ולאביך לאחי ולאחיך לעבד ולעובד כוכבים ולכל מי שאין לה עליו קידושין כשר. פי' דכיון דאסירי עלה מדאורייתא לאו שיור הוא וכשר הרי את מותרת לכל אדם אלא אלמנה לכה"ג גרושה וחלוצה לכ"ה ממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לנתין ולממזר ולכל מי שיש לה עליו קידושין אפילו בעבירה פסול: **בעא מיניה רבא מרב נחמן** חוץ מקדושי קטן מהו השתא מיהו לאו בר הויה הוא או דלמא אתי לכלל הויה ופשט ליה דכיון דאתי לכלל הויה שיורא הוא: **חוץ מן הנולדים** מהו השתא מיהו לא איתילידו או דלמא עתידי דמתילדי. **חוץ מבעל** אחותה מהו השתא מיהא לא חזיא ליה או דלמא זמנין דמיתה אחותה וחזיא ליה חוץ מזנותיך מהו בנישואין הא לא שייר או דלמא הא שייר בביאה **חוץ משלא כדרכה** מהו בכדרכה הא לא שייר או דלמא משכבי אשה כתיב: **חוץ מהפרת נדריך** מהו בנישואין הא לא שייר או דלמא אישה יקימנו ואישה יפרנו כתיב **חוץ מתרומתיך** מהו בנישואין הא לא שייר או דלמא קנין כספו כתיב **חוץ מירושתיך** מהו בנישואין הא לא שייר או דלמא לשארו וירש אותה כתיב **חוץ מקידושיך בשטר** מהו אפשר דמקדש לה בכסף ובביאה או דלמא

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות

רבי יהודה אומר ודן [א]דיהוי ליכי מינאי ספר תירוכין ואגרת שבוקין וגט פטורין למהך להתנסבא לכל גבר דיתצביין א) [ב]גופו של גט שחרור הרי [ג]את בת חורין הרי את לעצמך: **גמ'** [ג]פשיטא [ג]אמר לה לאשתו הרי את בת חורין לא אמר ולא כלום [ד]אמר לה לשפחתו הרי את מותרת לכל אדם לא אמר ולא כלום אמר לה לאשה הרי את לעצמך מהו לגמרי קאמר לה או למלאכה קאמר לה א"ל רבינא לרב אשי ת"ש דתנן ד) [ה]גופו של גט שחרור הרי את בת חורין הרי את לעצמך ומה עבדא דקני ליה גופיה כי א"ל הרי את לעצמך קני גופיה אשה דלא קני גופה [ה]לא כ"ש א"ל רבינא לרב אשי א"ל לעבדו אין לי עסק בך מהו א"ל רב חנין לרב אשי ואמרי לה רב חנין מחוזנאה לרב אשי [ו]ת"ש ה)דתניא [ז]המוכר עבדו לעובד כוכבים יצא לחירות וצריך גט שחרור מרבו ראשון אמר רבן שמעון בן גמליאל בד"א שלא כתב עליו אונו אבל כתב עליו אונו זהו שחרורו מאי אונו אמר רב ששת דכתב ליה לכשתברח ממנו אין לי עסק בך: ר' יהודה אומר ודן דיהוי ליכי מינאי ספר תירוכין ואגרת שבוקין: במאי קמיפלגי רבנן סברי ו)ידים שאין מוכיחות הויין ידים ואף על גב דלא כתב לה ודן מוכחא מילתא דבהאי גיטא קא מגרש לה ור' יהודה סבר ידים שאין מוכיחות לא הויין ידים וטעמא דכתב לה ודן דמוכחא מילתא דבהאי גיטא קא מגרש לה אבל לא כתב לה ודן אמרי בדיבורא גרשה ושטרא ראיה בעלמא הוא אמר אביי האי מאן דכתב גיטא [ח]לא לכתוב ודין דמשמע ודין אלא ודן [ט]ולא לכתוב איגרת דמשמע ז)איגרת אלא אגרת [י]ולא לכתוב לימהך דמשמע לי מהך [כ]ולא לכתוב למחך דמשמע כי חוכא ח) [ל]דיתיהוויין דיתיצביין תלתא תלתא יודי"ן דמשמע תהוויין ותצביין [מ]ולורכיה לוי"ו דתירוכין ולוי"ו דשבוקין דמשמע תריכין ושביקין [נ]ולורכיה לוי"ו דכדו דמשמע וכדי [ס]ולא ליכתוב לאיתנסבא דמשמע לא יתנסבא אלא להתנסבא איבעיא להו בעינן ודן או לא בעינן ודן תא שמע [ע]דאתקין ט)רבא בגיטי איך פלניא בר פלניא פטר ותריך ית פלוניתא אינתתיה דהות אינתתיה מן קדם דנא מיומא דנן ולעלם ואילו ודן לא קאמר ולטעמיך כולהו מי קאמר אלא בעינן [פ]הכא נמי בעינן: מיומא דנן לאפוקי מדרבי יוסי דאמר י) [צ]זמנו של שטר מוכיח עליו ולעלם לאפוקי

ודן די יהוי ליכי מינאי כו'. וזה הספר אשר יהיה ליך מאתי: **ספר תירוכין ואגרת שבוקין.** שצריך להוכיח בתוכו שעל ידי ספר זה הוא מגרשה: **גמ' אמר לה לאשתו.** לכתוב בגיטה הרי את בת חורין ולא כתב בו הרי את מותרת לכל אדם: **לא אמר כלום.** דלא שייך בגירושין לשון חירות דבת חורין היא קודם לכן: **אמר לשפחתו הרי את מותרת לכל אדם לא אמר כלום.** דלגבי מלאכה לא אפקה מיניה וכיון דשפחה היא ושם שפחה עלה לא משתריא נמי לבן חורין: **יצא לחירות.** אע"פ שקנסוהו לפדותו עד עשרה בדמיו לא ישתעבד לו עוד: **וצריך גט שחרור.** להתירו בבת ישראל: **שלא כתב עליו אונו.** שטר כשמכרו לעובד כוכבים: **לכשתברח ממנו.** מן העובד כוכבים אם תוכל להמלט מן העובד כוכבים. אלמא אין לי עסק בך לשון חירות הוא: **ידים שאין מוכיחות.** בית (א) אחיזה לדבר לאחוז בו ולומר הוכיח שעל ידי ספר זה גירשה אפ"ה הוי בית יד ואמרינן מדכתב גט ויהיב גלי דעתיה דבהאי גיטא גירשה: **בדיבורא.** דאמר לה בשעת מסירה הרי את מותרת לכל אדם: **ראיה בעלמא הוא.** להיות בידה לעדות בכל אשר תלך להראות שהיא פנויה: **לא לכתוב ודין.** דמשמע דין הוא שאגרשך אבל אם אינו דין עלי שאגרשך לא תתגרשי: **ולא לכתוב איגרת.** שיבוקין ביו"ד דמשמע יא) איגרת לשון גג: **ולא לכתוב לימהך להתנסבא לכל מאן דיתילביין.** דמשמע לי מהך לי תהי מספר הזה ואילך: **אלא למהך.** בלא יו"ד: **ולא לכתוב למחך.** צריך שיבדיל רגלו של ה"י שיהיה אויר בין רגלו לגגו דלא ליתחזי כחי"ת: **דמשמע למחך.** לצחק כלומר מלחק אני בך כי חוכא: זהו טופס הגט פטרית יתיכי ליכי אנת פלונית בת פלוני דהוית אינתתי מקדמת דנא וכדו פטרית ושבקית ותרוכית יתיכי די תהוויין רשאה ושלטאה בנפשייכי למהך להתנסבא לכל מאן דיתילביין ואינש לא ימחי בידייכי מן יומא דנן ולעלם ודן די יהוי ליכי מינאי גט פטורין וספר תירוכין ואגרת שבוקין כדת משה וישראל: **די תיהוויין.** רשאה לישדי ביה תלתא יודי"ן כלופין דניקרי די תיהוויין דאי לא שדיא ביה אלא תרין יודי"ן מיתקרי די יב) דהוויין נשין דעלמא. וכן די תילביין דכי כתב תלתא יודי"ן משמע שתהא רשאה להנשא לכל מי שתרצה: **ולורכיה לוי"ו דתירוכין.** יאריך וי"ו שבספר תירוכין ווי"ו שבאגרת שבוקין דאי לא מאריך ליה מיחזי כיו"ד יג) משמע ספר תריכין גרושות דעלמא ושביקין אגרת נשים עזובות דעלמא ולא שלה הוא: **ולורכיה לוי"ו דוכדו.** פטרית יתיכי וי"ו האחרונה מאריך שלא יראה כיו"ד דאי לא מאריך ליה משמע (ב) וכדי כלומר בולא כלום באין ספר כמו כדי נסבה (ר"ה דף ה.) יד) וכמו ואמרי לה כדי שם חכם (ב"מ דף ג.): **ולא לכתוב לאיתנסבא.** באלף אלא להתנסבא בה"א שמא ירחיק לא מן יתנסבא ומשמע לא יתנסבא לא תנשא: **מי בעינן.** כלומר הלכה כר"י או כרבנן: **כולהו מי קאמר.** כל שאר דברים הנכתבים בגט כגון די תיהוויין וכו' מי הזכירם רבא בתקנה זו: **אלא.** אע"ג דלא אזכרינהו רבא בעינן דלכתבינהו: **הכא נמי.** ודן בעינן. ומיהו רבא לא הוצרך לתקן אלא אלו כדמפרש ואזיל: **מן יומא דנן ולעלם לאפוקי מדר' יוסי דאמר.** אין צריך לכתוב מהיום בגט דשכיב מרע דזמנו של שטר מוכיח עליו ולא הוי כגט לאחר מיתה לכך תקן רבא בכל הגיטין להיות הסופרים רגילין בו ואע"ג דקיימא לן כר' יוסי (לעיל עב.) בעינן לאפוקי נפשין מפלוגתא שילא הדבר בהיתר ולא יצא שם פסול טו) אמשפחות ישראל: לאפוקי

רבי יהודה אומר ספר תירוכין ואגרת שבוקין. בספרים לא היה כתוב גט פטורין ובגמרא נמי כי קאמר ולורכיה לוי"ו דתירוכין ולוי"ו דשיבוקין לא קאמר לוי"ו דפטורין ומיהו בפ"ק דנדרים (דף ה:) כתיב בספרים נמי גט פיטורין ונראה דהכא נמי גרסינן ליה [א] דהא ספר כריתות טז) מתרגמינן פיטורין וגם בגיטין רגילין לכותבו [ב]: **אע"ג** דלא כתב ודן מוכחא מילתא דבהאי גיטא מיגרשה לה. הכא משמע דפליגי בודן וברים נדרים [ג] משמע דפליגי במינאי [ד] דלרבנן הויין ידים ואע"ג דלא כתיב מינאי מגורשת דאין אדם מגרש אשת חברו ואומר ר"י דבתרוייהו פליגי ושם מפורש ולא תיקשי לאביי דאמר התם (ה.) ידים שאינם מוכיחות הוויין ידים ובסמוך אמר אביי לא ליכתוב ודין [ה] ושמא לשופרא דשטרא קאמר הכי [ו]: **ולא** ליכתוב איגרת ביו"ד דמשמע איגרא. אע"ג יז) דבאגרת מן הדין אין יו"ד מ"מ איגרא שהוא לשון גג רגילות לכותבו ביו"ד לפי שאינו כתוב בעברי אבל באגרת שהוא לשון אגרת כתוב בעברי בלא יו"ד כדכתיב (אסתר ט) על כל דברי אגרת הזאת וכן כולם כתובין כן ובסדר תיקון שטרות שכתב הרב ר"י ט"ע יח) כתב ולא ליכתוב אגרת בלא וי"ו דמשמע אגרתא בעלמא שאדם שולח לחברו אלא ואגרת בוי"ו דמשמע דקאי אגיטא ואודן לעיל: **דתהוויין** דתצבייין בתלתא יודי"ן. ואומר ר"י שראה בתיקון גיטין קדמונים דחמשה יודי"ן צריכי תלתא יודי"ן ביחד בסוף התיבה ואחד הדל"ת ואחד התי"ו דיתיהוויין דיתילביין וכן כתוב בתיקון שטרות של ה"ר יוסף ט"ע ודי תיהוויין הם שתי תיבות [ז] ודי במקום אשר [ח] אבל דיתבא על נהר פלוני הכל תיבה אחת כלומר היושבת [ט] ואין לכתוב די יתבא אשר יושבת: **ולורכיה** לוי"ו כו'. ושמא אין צריך להאריך אלא כלומר שלא יעשה קצרה שתהא נראית יו"ד וכן רגל ה"א דלמהך להרחיק מן הגג שמא אין צריך להרחיק אלא [י] שלא יחבר בגגה [יא] ושמא צריך להאריך הווי"ן ולהרחיק רגל הה"א שלא יטעו העולם בזה ונהגו להאריך ולהרחיק [יב] ומיהו ודאי דאין הגט פסול אם לא האריכן וכן הה"א של מהך אם לא הרחיקה יותר מדאי ומעשה בגט שלא היה ניכר היטב בין וי"ו ליו"ד שבא לפני רבינו אליהו והביא תינוק דלא חכים ולא טיפש לקרות אותה התיבה כדאמר במנחות גבי תפילין (דף כט:) זיל אייתי תינוק דלא חכים ולא טיפש אי קרי ויהרג כשר אי לא ייהרג הוא ופסול: מן

עין משפט נר מצוה

א [מיי' פ"ד מהל' גירושין הי"ב טוש"ע אה"ע סי' קכו סעי' יא יב מג-מה]
ל ב מיי' פ"ה מהל' עבדים הלכה ג סמג עשין פו טוש"ע י"ד סי' רסז סעיף מא:
לא ג מיי' פ"א מהל' גירושין הלכה ד סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן קלו סעי' ד:
לב ד מיי' פ"ה מהל' עבדים הל' ג סמג עשין פו טוש"ע י"ד סימן רסז סעיף מג:
לג ה מיי' פ"א מהל' גירושין הל' ד סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סימן קלו סעיף ד:
לד ו מיי' פ"ח מהל' עבדים הל' א סמג עשין פו טוש"ע י"ד סימן רסז סעיף מא:
לה ז מיי' שם סמג שם טור ש"ע שם סעיף פ:
לו ח ט מיי' פ"ד מהל' גירושין הל' יג סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן קכו סעיף ט:
לז י מיי' שם טוש"ע שם סעיף יג:
לח כ מיי' שם טוש"ע שם סעיף יד:
לט ל מיי' שם טוש"ע שם סעיף י:
מ מ נ מיי' שם הל' יד טוש"ע שם סעיף יא:
מא ס מיי' שם הל' יב טוש"ע שם סעי' טו:
מב ע פ מיי' שם הל' יב סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קנד סעיף קא בהג"ה:
צ [מיי' פי"ב מהל' זכיה הט"ו טוש"ע ח"מ סי' רנח סעי' א]:

מסורת הש"ס

א) קדושין ו:, ב) [שם איתא אתה בן חורין הרי אתה לעצמך. ועי' תי"ט], ג) שם, ד) שם:, ה) שם ולעיל מג:, [תוספתא ע"ז פ"ז], ו) קדושין ה: נדרים ה: נזיר סב., ז) בדפו"ר איגר' ונראה שצ"ל איגרא, כמו שהוא בתוס', ח) בכת"י אלא למכתיב למהך, ט) [עי' תוספות ר"ה ט. ד"ה ולאפוקי וכו' מוכח דגרסתם היה רב ועי' תוס' לעיל עב. ד"ה הכי אמר וכו' וע"ע תוס' לעיל לט: ד"ה משום ובכה"ג גורס רב יהודה], י) [לעיל עב. ושם"נ], יא) בדפו"ר איגר' וברש"ל איגרא, יב) נ"ל תהויין. יעב"ץ, יג) ברש"י שברי"ף איתא, מאריך להו מיחזי כיו"ד ומשמע, יד) והוי כמו אי נמי, טו) בדפו"ר במשפחות, טז) (דברים כד), יז) בדפו"ר דבאגרא, יח) ר"ת רבינו יוסף טוב עלם,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ידים שאין מוכיחות בית יד אחיזה: (ב) ד"ה ולורכיה לוי"ו וכו' לא מאריך ליה משמע וכדי. נ"ב לשון הרמב"ם ויהיה משמעו וכדי כלומר בתנאי זה אפטור אותך עכ"ל:

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

מוסף תוספות

א. והוא עיקר. תוס' הרא"ש.
ב. והאי דלא קאמר ולוא"ו דפטורין משום דכל כי רוכלא ליחשוב וליזיל. תוס' הרא"ש.
ג. גבי פלוגתא דידים שאינן מוכיחות אביי אמר הויין ידים ורבא אמר לא הויין ידים. תוס' הרא"ש.
ד. [ד]קאמר התם דרבא אמר לך אנא דאמרי אפילו כרבנן עד כאן לא קאמרי דלא בעינן ידים מוכיחות אלא גבי גט. תוס' הרא"ש. ה. ביו"ד דמשמע ודין אלא לכתוב ודן בלא יו"ד ואע"ג דאביי סבר ידים וכו' ולא בעי ודן. רשב"א.
ו. [ד]כיון שנהגו סופרים לכתבו לחוש לדברי ר' יהודה קאמר אביי שיכתבוהו בענין שלא יוכל הבעל לערער. חידושי הר"ן ועי"ן ברשב"א ע"ש. ז. אשר תהוי. שלטי הגיבורים אות ב. ח. די הוא תרגום של אשר, וכן די תיצביין אשר תרצי. שלטי הגיבורים שם. ט. היושבת [שה"ש ח] מתרגמינן דיתבה והוה דל"ת במקום ה"א. תוס' הרא"ש. י. שבזה צריך ליזהר יותר. שלטי הגיבורים. יא. לפי שבזה משתנה כל המשמעות (שלטי הגיבורים). יב. ממש, ונכון הדבר לעשות כן כדי שיזכרו ולא יבואו לידי קיצור. רשב"א.

פסקי רי"ד

את מותרת לכל אדם: רבי יהודה אומר ודן (דיהבי ליך) [דיהוי ליכי] מינאי ספר תירוכין ואגר' שבוקין וגט פטורין למהך להתנסבא לכל גבר דתיצביין. גופו של גט שחרור הרי אתה ב"ח והרי אתה לעצמך. פי' אע"פ שלא כתב בגט אנא פלוני מעיר פלוני פטרית יתיכי פלונית מעיר פלונית אלא הרי את מותרת לכל אדם בלחוד הוי גט כשר שאינו כותב כל זה אלא שיהא ראיה בידה היום ומחר שבעלה גירשה אבל אם העדים מעידים שהוא כתב זה הגט ונתנו לה אע"פ שאין שם שמו ושמה שם עירו ושם עירה כשר הוא ולא מיפסיל אלא בשינה שמו ושמה שם עירו ושם עירה דהתם אע"פ שהעדים מעידים שהוא נתנו לה אינו כלום מפני שהוא מזוייף מתוכו והוי חספא בעלמא אבל אם לא כתב שם לא שמו ולא שמה הכי נמי דכשר א) בעדות העדים וה"ה נמי אם כתב בגט לשון אחר של גירושין כשר הוא כדאמרינן בפ"ק דקידושין (ה.) נתן לה גט ואמר הרי את משולחת הרי את מגורש' הרי את מותרת לכל אדם הרי זו מגורשת והאי אמר לה כתב לה הוא פירושו וכדמפרש המורה בהלכתין גבי אמר לה לאשה הרי את לעצמך שהוא כתב לה והכי נמי אם כתב לה אני פלוני גירשתי פלונית אנתתי אע"פ שלא כתב שם הרי את מותרת לכל אדם גט כשר הוא ומבואר יותר מהרי את מותרת לכל אדם כדתנן לקמן (דף פו:) חמשה שכתבו כלל בתוך הגט איש פלוני מגרש את פלונית ופלוני פלונית והעדים מלמטה כולן כשרים וינתן לכל אחד ואחד: ונ"ל דהא דכתבינן בגט וכדו פטרית ושבקית יתיכי דיתהויין רשאה ושלטאה בנפשיכי למהך להתנסבא לכל גבר דתיצביין אינו מגופו של גט אלא רוחא דלישנא הוא שאילו היה מגופו של גט שוב לא היה צריך לו עוד והרי את מותרת לכל אדם ואע"ג דאמרינן לקמן לא ליכתוב (למהך) [למחך] ולא לאתנסבא ותהויין ותיצביין בתלתא יודין ולאורכיה לוי"ו דוכדו ותירוכין ושיבוקין הכל הם רוחא דלישנא ולא גופו של גט שאע"פ שלא כתבם כלל הגט כשר בהרי את מותרת לכל אדם לבדו ומאי דאמרינן לקמן במאי דאתקין רב איך פלוני פטר ותריך ית פלונית [אינתתיה] דהות אינתתי מן קדמת דנא מן יומא דין ולעלם ואמרינן לטעמיך כולהו מי קאמר אין פתרונו על דיתהויין וכו' כדמפרש המורה אלא על והרי את מותרת לכל אדם אבל לעולם כל מה שכותבין וכדו פטרית וכו' הכל יתר ורוחא דלישנא הוא ודי לנו בהרי את מותרת לכל אדם בלבד וכן אם כתב וכדו פטרית וכו' די לנו בזה ושוב אינו צריך והרי את מותרת לכל אדם ואי אמרת לעולם שתי הלשונות צריכים לכתוב למהך להתנסבא מתירה לינשא והרי את מותרת לכל אדם מתירה לזנות והילכך אם [לא] כתב את שניהם הגט פסול לא תוכל לאומרו דא"כ מאי דבעי בגמ' חוץ מתזנותיך מהו ליפשוט ליה ממתני' מדמצריך ליה ליכתוב והרי את מותרת לכל אדם בתר דכתב למהך להתנסבא ש"מ דחוץ מתזנותיך פסול אלא לאו ש"מ אינו כותב אלא והרי את מותרת לכל אדם בלבד שמשמע בין בנישואין בין בזנות ולמהך להתנסבא לא צריך אלא ודאי בא' מן הלשונות די וגם במהך להתנסבא בלא הרי את מותרת די וא"ת והלא בחוץ מתזנותיך איתוקם בתיקו ותיקו דאיסורא לחומרא תשובה הני מילי כשכתב בפירוש חוץ מתזנותיך אבל מסתמא כי כתב למהך להתנסבא גם לזנות במשמע שהרי חוץ מתרומותיך ומירושתיך דאיתוקמו נמי בתיקו לא מפרש להו בגיטא ש"מ דלא קפיד תלמודא אלא היכא דפריש חוץ מתרומותיך ומירושתיך אבל בסתמא

פסקי רי"ד (המשך)

כשר וה"ה בחוץ מתזנותיך ור' יהודה דבעי ודן דיהוי ליך מינאי היה מצריך א' מב' לשונות הללו וגם ודן. **במאי קמיפלגי רבנן סברי ידים שאין מוכיחות הויין ידים** אע"ג דלא כתב לה ודן מוכחא מילתא דבהך גיטא מגרש לה **ור' יהודה סבר ידים שאין מוכיחות לא הויין ידים** וטעמא דכתב לה ודין דמוכחא מילתא דבהאי גיטא הוא דמגרש לה אבל לא כתב לה ודין אמרי בדבור בעלמא הוא דמגרש לה וגיטא דאשה בעל פה הוא עיין בפ"ק דנדרים ובשמעתא קמייתא דקידושין: **אמר אביי האי מאן דכתב גיטא לא ליכתוב ודין ביו"ד דמשמע** דין פי' ודין משמע דין הוא שאגרשיך אבל אם אינו דין לא אגרשיך ולא יהא גט ולא ניכתוב ואיגרת ביו"ד דמשמע איגרא אלא ואגרת פי' אגרת (הפורש) [כמו אגרת הפורים] כתוב בלא יו"ד אבל איגרא היו כותבים ביו"ד ולא ליכתוב לימהך ביו"ד דמשמע לי מהך כלומר ענין כתיבה זו לי תהיי מספר הזה ואילך אלא ליכתוב למהך ויונתן תרגם ותרא כי מתאמצת היא ללכת (רות א) דחמת ארי מאלמא היא למהך בלי יו"ד ולא ליכתוב למחך בחי"ת דמשמע כחוכא מצחק אני בך ואונקלוס תרגם בסודם אל תבא נפשי (בראשית מט) ברזהון לא הות נפשי באיתכנשהון במחך הילכך ה"א מבואר [ולא] יכתוב לאיתנסבא באל"ף דמשמע לא יתנסבא אלא בה"א: **דתיצבייין דתיהוויין בתלתא יודי"ן** פי' שאם יכתבם בשני יודין משמע די תהויין על נשים דעלמא וכן דתצביין. אבל השתא דכתיבי בתלתא יודין דתֵיהֱויין דתֵצְבֵיין. ולאורוכיה לוא"ו דתירוכין ודשיבוקין דאי לאו משמע תריכין שביקין נשים דעלמא ולאורוכיה לוא"ו דוכדו דאי לאו משמע וכדי כלומר ולא כלום כמו כדי נסבה. נגמר הגט ותקונו (כאן חסר בכת"י): **איבעיא להו מיבעיא ודן אי לא** פי' הלכה כר' יהודה או כחכמים. ת"ש דאתקין רב בגיטין איך פלוני בן פלוני פטר ותריך ית פלניתא דיהוית אינתתי מן קדמת דנא מן יומא דין ולעלם ואילו ודן לא קאמר ולטעמיך כוליה מי קאמר אלא בעיא ה"נ בעי' עיין בריש פ"ק דקידושין ב) דהויא פלוגתא דאביי ורבא דאביי אמר ידים שאין מוכיחות הויין ידים ורבא אמר לא הויין ידים והוכחתי שם בפ"ק דנדרים דבתרתי פליגי ר' יהודה ורבנן פליגי בודן ופליגי נמי במינאי. מיומא דין **לאפוקי מדר' יוסי דאמר זמנו**

א) עי' בהג"א רפ"ג דמכילתין שכתב דהאו"ז חולק ע"ז וכתב דאם אינו נכתב בגט שם האיש והאשה פסול והבנים הם ממזרים דאורייתא וכ"ה באו"ז בה' גיטין סימן תשט"ו וע"ש. ב) הפלוגתא היא בנדרים וצ"ע.

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות

מסורת הש"ס

א) [לעיל פג:], ב) לעיל ג: יז: ב"ב קעו., ג) [נ"ל אלעזר ועי' תוי"ט דגרסי' אלעזר בלא יו"ד וכן בפיסקא דלקמן ובכל הסוגיא וכן ברש"י דהכא שאר מקומות איתא רבי אלעזר], ד) [לעיל עט:], ה) [לעיל פא:], ו) ס"א ל"ג, ז) [לעיל עט:], ח) לעיל פ: תוד"ה זו בסוף הדיבור כתבו דלר"ת ול"ח גרסינן שלום מלכות וכו' והקושיה היא מהיה במזרח וכו', ט) ב"מ נה:, י) [ב"ב פד.], יא) [דף פ.], יב) [כתובות מז:], יג) [ע"ב], יד) [לעיל ה:], טו) בדפו"ר רבנן, טז) [וע"ע תוס' כתובות נח. ותוס' קדושין יא. ד"ה הנהו],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואם ניסת וכו' דלר' מאיר הוולד ממזר (ולמאן דמוקי לה וכו' כמאה עדים דמי) תא"מ וג"ב נ"ל הגה"ה היא וממקום דרפ"ק (דף ג: ד"ה שלשה) לקחו לפרש כך: (ב) ד"ה והאיכא וכו' לעיל נ"ב דף עט ע"ב:

מוסף תוספות

א. לומר שהוא שלו. שיט"ק. ב. כמו רשות מדעם, כי תשה ברעך משאת מאומה [דברים כד, י] תרגום ארי תרשה בחברך רשות מדעם. ערוך בערך רש ד. ג. וכיון דלא יצא הקול. תוס' ב"ב לג ע"ב ד"ה לסטים. ד. ולא חיישינן להכי. תוס' ב"ב שם [וכעי"ז בתוס' ב"מ פ' ע"א ד"ה ספסח ע"ש]. ה. ופטיר ועטיר מן ערורי מלכא ומלכתא לא משום שהיה צריך להתנות כדפרישית דבסתמא נמי הוי מקח טעות אלא. תוס' כתובות נח ע"א ד"ה הנהו. ו. אע"ג דלא אתני. תוס' הרא"ש, ע"ש עוד. ז. דהא בגמ' פריך והאיכא גט קרח ומשני התם הולד ממזר הכא הולד כשר ופריך הניחא לר"מ וכו', והדר פריך [והאיכא] משום שלום מלכות ומוקי לה כר"מ משמע דמודה ר"מ בהני ג' גיטין דהולד כשר. תוס' הרא"ש ע"ש עוד מש"כ בשם רש"י בתשובה. [אלא] אומר ר"ת דהכא היינו טעמא דהולד כשר דכך היה המטבע שלא יפסל הולד בהנך שלשה, ואע"ג דר"מ סבר וכתב היינו וחתם מ"מ כשר הולד בכתב ידו ואין עליו עדים דכיון שהבעל עצמו כתב אין לך חתימה גדולה מזו. תוס' לעיל ג: ע"ש עוד. ח. והיינו טעמא, אע"ג שהסופר אינו כותבו בלא ציווי הבעל מ"מ זימנין דמימליך בעל ואינו נותנו וזורקו לאשפה כיון שאינו חתום ואינו חושש עליו, והאשה מצאתו ומחתמת בו עד אחד, דעד אחד תוכל לשכור. תוס' הרא"ש. ט. [ו]מתניתין בסופר שאינו מובהק, זו היא גירסת רבינו חננאל ופירושו, ומשמע דרב מכשר אפילו בסופר שאינו מובהק. תוס' הרא"ש.

גמרא

אלאפוקי מדבעא מיניה א)רבא מרב נחמן דאמר היום אי את אשתי ולמחר את אשתי: גופו של גט שחרור הרי את בת חורין הרי את לעצמך: אתקין רב יהודה בשטר זביני דעבדי עבדא דנן מוצדק לעבדו ופטיר ועטיר מן חרורי ומן עלולי ומן ערורי מלכא ומלכתא ורשום דאיניש לא אית עלוהי ומנוק' מכל מום ומן שחין דנפיק עד טצהר חדת ועתיק מאי אסותיה אמר אביי גינברא ומרתכא וכבריתא וחלא דחמרא ומשחא דזיתא ונטפיק חיורא ושייפי ליה בגדפא דאווזא: **מתני'** ב)שלשה גיטין פסולין ואם נשאת הוולד כשר בכתב בכתב ידו ואין עליו עדים גיש עליו עדים ואין בו זמן יש בו זמן ואין בו אלא עד אחד הרי אלו שלשה גיטין פסולין ואם נשאת הולד כשר רבי ג)אליעזר אומר דאע"פ שאין עליו עדים אלא שנתנו לה בפני עדים כשר וגובה מנכסים משועבדים השאין העדים חותמים על הגט אלא מפני תיקון העולם: **גמ'** ותו ליכא והא איכא ד)וגט ישן התם לא תצא הכא תצא הניחא למ"ד הכא תצא אלא למ"ד הכא לא תצא מאי איכא למימר התם תינשא לכתחל' הכא דיעבד והא איכא ה)גט קרח התם הוולד ממזר הכא הולד כשר הניחא לרבי מאיר ו)(דאמר כל המשנה ממטבע שטבעו חכמים בגיטין הולד ממזר) אלא לרבנן מאי איכא למימר התם תצא הכא לא תצא הניחא למ"ד הכא לא תצא אלא למ"ד הכא תצא מאי איכא למימר במקושר לא קא מיירי והא ז)איכא שלום מלכות ח) התם תצא הכא לא תצא הניחא למ"ד הכא לא תצא אלא למ"ד תצא מאי איכא למימר התם הולד ממזר הכא הולד כשר הניחא לר' מאיר אלא לרבנן מאי איכא למימר מוקים לה כדרבי מאיר והתם הולד ממזר הכא הולד כשר מנינא דרישא למעוטי מאי ומנינא דסיפא למעוטי מאי מנינא דרישא למעוטי הני דאמרן מנינא דסיפא למעוטי הא ט)דתניא המביא גט ממדינת הים נתנו לה ולא אמר (לה) בפני נכתב ובפני נחתם יוציא והולד ממזר דברי רבי מאיר וחכ"א אין הולד ממזר כיצד יעשה יטלנו הימנה ויחזור ויתננו לה בפני שנים ויאמר בפני נכתב ובפני נחתם: כתב בכתב ידו ואין עליו עדים: אמר רב כתב ידו שנינו אהייא אילימא ארישא פשיטא כתב ידו קתני ואלא אמציעתא הרי יש עליו עדים יאלא אסיפא יש בו זמן ואין בו אלא עד אחד ודוקא

רש"י

לאפוקי מדבעא מיניה רבא מרב נחמן היום אי את אשתי ולמחר הרי את אשתי. מהו ופשט ליה כיון דפסקה פסקה אפ"ה תקן דלא לעביד הכי שלא להוציא לעז על הגט: מוצדק לעבדו. דינו פסוק לעבדות שאין שום ערעור במכירה: ופטיר ועטיר מן חרורי. פרוש ומופלג מכל חירות כמו הנפטר מרבו (יומא דף נג.): ועטיר. כמו י) עיטרא שטר חלוקה. רק הבמות לא סרו (מלכים ב יב) מתרגם לא עטרא: ומן ערורי מלכא ומלכתא. ומערעור המלך והמלכה שלא חטא להיות מוכתב למלכות ליהרג שאם היה מוכתב למלכות מקחו בטל כדאמר בב"מ בהשוכר יא): ורשום דאיניש. רושם סימן שעושין על העבדים כדאמרי' במסכת שבת (דף נח.): לא אית עילויה. מאדם אחר חוץ מן המוכר הזה: ומנוקה מכל מום. כמו לסטים מזויין דמקחו בטל: ומן שחין דנפיק עד טצהר. ומכל שחין שיצא בפניו עד שתי שנים דמאיס למיקם קמיה: עד טצהר. בל' פרסי שתי שנים. והאי דקא אמרי' יב) סמפון בעבדים ליכא היינו היכא דזבין סתמא אבל הכא כיון דאתני מקחו בטל וזה עכשיו אין לו שחין ודרך שחין ישן שהולך לו חוזר עד שתי שנים לפיכך עד ב' שנים מתנה עמו שאם יצא בו אותו שחין עד שתי שנים שיהא מקחו בטל לפי שכבר היה בו המום הזה ולא ראהו: גינברא. כמשמעו זנגביל: ומרתכא. פסולת סיגי כסף שיוצא ממנו במקום שמתיכין אותו בשעת חפירתו מן ההרים וקורין לו קוגילו"ן: וכבריתא. גפרית: ושייף ליה בגדפא דאווזא. וסך אותו בנוצה של אווז: **מתני'** ואם ניסת הולד כשר. האי תנא לאו כרבי מאיר סבירא ליה דאמר עדי חתימה כרתי דלרבי מאיר הוולד ממזר (א) ולמאן דמוקי לה בגמ' כרבי מאיר איכא למימר דכתב ידו כמאה עדים דמי ולאו כרבי אלעזר סבירא ליה דאמר עדי מסירה כרתי דהא פליג רבי אלעזר בסיפא אלא כיון דכתב ידו הוא וכתב ונתן קרינא ביה ואע"ג דליכא עדי מסירה כשר מדאורייתא ומיהו רבנן פסלינהו דלמא אתי לאכשורי בכתב סופר הלכך לא תינשא ואם ניסת הוולד כשר ודוקא כתב ידו אבל כתב סופר ואין שם עד הוולד ממזר: זמן. תקנתא דרבנן משום בת אחותו כדאמרינן בפ"ק (לעיל דף יז:) הלכך הולד כשר: אלא עד אחד. פליגי בה בגמרא יג) איכא למ"ד אכתב ידו קאי אפילו הכי אשמועינן דלכתחלה לא ורישא אשמועינן דאפי' אין בו עד אם ניסת הוולד כשר ואיכא למאן דאמר אכתב סופר קאי ואפי' הכי הוולד כשר דסופר הוה ליה במקום עד שני: ר' אלעזר אומר אף על פי שאין עליו עדים. ואינו כתב ידו: אלא שנתנו לה בפני עדים כשר. לינשא לכתחילה: תיקון העולם. שמא ימותו עדי מסירה ויבא הבעל ויערער לומר לא גירשתיה: **גמ'** ותו ליכא. גיטין פסולין לכתחילה והולד כשר: והאיכא גט ישן. דאמרינן לעיל (ב) בגמ' אם ניסת לא תצא: הכא תצא. רב ולוי פליגי בה לקמן בשמעתין יג): התם. אמרינן בגמ' אם נתגרשה תנשא לכתחלה בפרק הזורק (לעיל עט:): הניחא לרבי מאיר. דאמר יד) כל המשנה ממטבע שטבעו חכמים בגיטין הולד ממזר: אלא לרבנן. אי מתני' דהכא טו) דרבנן היא ניתני נמי הכא גט קרח: התם תצא. אפילו לרבנן: שלום מלכות. דאמרינן בהזורק (שם עט:) כתב לשם מלכות כו': מניינא דרישא. שלשה גיטין פסולין: מניינא דסיפא. הרי אלו ג' גיטין פסולין ומשמע מיעוטא הני ותו לא: הני דאמרן. ואשמעינן דמתני' ר"מ היא דאמר התם הולד ממזר: למעוטי הא דתניא. דהכא הולד ממזר כר' מאיר ואשמועינן מתני' דברייתא מתרצתא היא דאפילו כה"ג משוי ליה ר"מ ממזר: אי נימא ארישא. דליכא שום עד: אלא אמציעתא. שפסול משום זמן מה לי כתב ידו מה לי כתב סופר הרי יש עליו עדים: ודוקא

תוספות

מן עלולי ומן ערורי מלכא ומלכתא. נראה לר"י דגרסי' איפכא מן ערורי ומן עלולי מלכא ומלכתא דלשון עלילה שייך במלך וערעורי גבי שאר כל אדם: **רושם.** פי' בקונטרס רושם וסימן שעושין לעבדים א ואית ספרים דגרסי ורשו דאינשי פי' שאין עליו מלוה ב: **מן עלולי מלכא.** כן הוא כמו שפי' בקונטרס כאן דמוכתב למלכות הוי מקח טעות כדאמרי' בהאומנין (ב"מ פ.) ובהמוכר פירות (ב"ב צג:) אמרינן בהדיא דאומר לו הרי שלך לפניך ובפ"ק דקידושין (דף יא.) ובפ' אע"פ (כתובות נח.) גבי סימפון בעבדים ליכא דאמר מאי אמרת ליסטים מזויין או מוכתב למלכות הנהו קלא אית להו צריך לפרש כמו שפי' ר"ת קלא אית להו ג ולא שכיחא ד ולא כמו שפי' בקונטר' התם קלא אית להו וסבר וקביל ומאי דאתקין לכתוב בשטרא ה לא הוי אלא לשופרא שלא יטעו העולם כמו חרורי דפשיטא שאם משוחרר הוא שהמקח בטל ו טו): **עד טצהר.** והא דאמרינן סימפון בעבדים ליכא אי בגנבי הא קא חזי ליה אי בגואי לא איכפת ליה היינו במומין שהן עליו עתה אבל באותן שיבאו עליו אחר כך ולא יהיה אז ראוי למיקם קמיה ודאי הוה מקח טעות אף על גב דכי האי גוונא משכחת סימפון בעבדים איכא למימר דהא לא שכיחא: **שלשה** גיטין פסולין. לעיל (דף ג:) פירשתי ומה שפי' בקונטרס דהך משנה לא כרבי אלעזר ולא כר"מ אין נראה דאיכא בגמ' דמוקי לה כר' מאיר ז: **מוקי** להה כר' מאיר. נראה דלא גרסי' ההיא דאמתני' קאי: **מניינא** דסיפא למעוטי הא דתניא כו'. כל משניות מפיק מחד מיעוטא ממניינא דרישא והך ברייתא ממניינא דסיפא ואשמעינן דמתרצתא היא ורבינו יצחק אומר דהך ברייתא איצטריכא מיעוטא לחוד לפי שיש תקנה אפי' לר"מ אפילו לכתחלה לינשא שיוכל ליטלו הימנה וליתנו לה קודם נישואין: **אמר** רב כתב ידו שנינו כו'. דוקא כתב ידו ועד אבל כתב סופר ועד לא אפי' בספרא מובהק דסבירא ליה לרב חתם סופר שנינו כדפירש בקונט' ח ורבינו חננאל גרים דוקא כתב ידו ועד הוא דפסול ואם ניסאת הוולד כשר אבל כתב סופר ועד תינשא לכתחילה ושמואל אמר אפילו כתב סופר ועד דוקא בדיעבד כשר והתנן כתב סופר ועד כשר ומשני התם בסופר מובהק ט וגירסא זו אינה בשום ספר ועוד יש לומר דלרב כתב סופר מובהק ועד כשר לכתחילה אבל בסופר שאינו מובהק ועד פסול אפילו בדיעבד: יש

עין משפט נר מצוה

מג א מיי' פ"ח מהל' גירושין הל' ט סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קלו סעיף ה:

מד ב מיי' שם פ"א הל' יד סמג שם טוש"ע אה"ע סי' קל סעי' כ:

מה ג מיי' שם הל' כה סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קמ סעי' א:

מו ד מיי' שם פ"א הל' טו סמג שם טוש"ע אה"ע סי' קלג סעיף א:

מז ה מיי' שם הל' כד ופ"ג שם הל' ח סמג שם טוש"ע שם:

ו [טוש"ע שם סי' קמח סעיף א]:

מח ז מיי' שם פ"א הל' יד סמג שם טוש"ע שם סימן קל סעיף כ:

לעזי רש"י

קוגילו"ן. מרתך (פסולת שנוצרת מזיקוק כסף).

מוסף רש"י

שלשה גיטין פסולין. לכתחילה (לעיל ג:) לינשא בו (רשב"ם ב"ב קעו.). **כתב בכתב ידו.** ידי הבעל (לעיל ג:). **ואין עליו עדים.** אלא שנמסר לה בפני עדים, דעדי מסירה כרתי לה בדיעבד (רשב"ם ב"ב קעו.). **ואין בו זמן.** באיזה זמן נכתב (לעיל ג:). **ואין בו אלא עד אחד.** וכתב ידי סופר (שם). **וגובה מנכסים משועבדים.** כלומר ואם שטר מלוה הוא אותו השטר הכתוב בכתב ידו ואין בו עדים אלא שמסרו בפני עדים גובה מנכסים משועבדים (ב"ב שם). **גט קרח.** ראה רש"י לעיל פא ב. **המביא גט ממדינת הים.** לאשה, שעשאו בעלה שליח להוליכו לגרש, הצריכוהו לומר בפני נכתב ונחתם, והתם מפרש לפי שאין בקיאין לשמה ואין עדים מצויין לקיימו (ב"מ נה:). **יוציא.** מי שנשאה על ידי גט זה (שם ולעיל ה:).

פסקי רי"ד (המשך)

הוא שבגט כתוב בו מהיום בודאי עיקר הגט אין צריך הבעל לדעת אותו כראוי והבעל יאמר לה הרי זה גיטיך והיא מגורשת שספר כריתות נתן לה ואינו צריך שיבין הוא דברי הספר שאם היה צ"ל לה דברי הספר בפה היו זקוקין להבינו אלא כיון שאין האשה מתגרשת אלא בספר ולא בדברים אע"פ שאינו יודע מה כתוב בו היא מגורשת באומרו לה הרי זה גיטיך אבל התנאי שתלוי באמירת הבעל מה יועיל לכתבו בגט והבעל לא יבין בו הלכך הטעם שנתן המורה שמא חזר בו אין ראוי לתתו אלא לחבר לא להדיוטות ולפיכך תיקן רב שיכתבו בו מיומא דין שיעידו העדים כי כך אמר הבעל כשהיה ש"מ כדי שיהיו זריזין ללמד ש"מ לומר כך שאם לא יאמר כך נמצא שמעידין עדות שקר ויגיד עליו ריעו ולעלם לאפוקי מדבעא מיניה רבא מרב נחמן אילו אמר הבעל היום אי את אשתי ולמחר את אשתי א) ואנו כותבין גט ולעלם מועיל כלום אלא תקן

פסקי רי"ד

של שטר מוכיח: ולעלם לאפוקי מדבעא מיניה רבא מרב נחמן היום אי את אשתי ולמחר אי את אשתי מהו פי' המורה אע"ג דרב גופיה פסק הלכה כר' יוסי בפ' יש נוחלין (קלו.) הכא אמר לאפוקי מדר' יוסי משום דבעא לאפוקי נפשיה מפלוגתא ויש מי שאומר דהדר ביה מההוא ועקרה לדר' יוסי דלית הלכתא כותיה אף בשטרות ויש מי שאומר דלכתחלה לא עבדינן כר' יוסי ואי עבד כר' יוסי עבד ויש מי שאומר הלכה כר' יוסי בשטרות אבל לא בגיטין. **והנכון בעיני** שזהו העיקר שחילוק יש בין שטרות לגיטין כדאמרן לעיל בפ' מי שאחזו (עב.) במאי דתנן זה גיטיך אם מתי לא אמר כלום אמר רב הונא וחולצת ולא מתיבמת ושקלינן וטרינן בה טובא ומסקינן דר' יוסי אמר זמנו של שטר מוכיח עליו בין בשטר שלאחר מיתה שהוא כתוב בתוכו ובין בגט שהוא ע"פ אבל רב הונא פשיט ליה דבשטר הלכה כר' יוסי מפני שהתנאי שלאחר מיתה כתוב בתוכו וגם הזמן כתוב בתוכו אבל בגט שהזמן כתוב בתוכו והתנאי שלאחר מיתה אמר לה על פה מספקא ליה אי הלכה כר' יוסי בהא שיועיל זמנו של גט שהוא כתוב לתנאי דלאחר מיתה שהוא בפה ומ"ה אמר חולצת ולא מתיבמת ורב הונא דפסיק הלכה כר' יוסי מרב פשטו ליה כדאמרי' התם א"ל הכי אמר רב הלכה כר' יוסי וכמו שרב הונא חילק בין גט לשטר דבשטר פסק הלכה כר' יוסי ובגט לא ה"ה הכי נמי חילק רב אע"ג דפסק הלכה כר' יוסי בשטרות בגטין לא נראו לו דבריו ומ"ה אמרינן לאפוקי מדר' יוסי ולא ק' דידיה אדידיה. והתקין שיכתבו בגיטין כך כדי שיהו רגילין להרגיל את ש"מ לומר כך בשעה שנותנו לה מהיום אם מתי אבל אם השכיב מרע לא אמר בפיו מהיום הכתיבה שאנו כותבין בתוך הגט מיומא דין אינה מועלת כלום דהא לר' יוסי כך מועיל זמן הגט כמו מהיום לרבנן ורב הונא ס"ל כר' יוסי ואפ"ה קאמר דלא מהני זמן שהוא ככתיבה לתנאי דלאחר מיתה שהוא בפה (והם) [וה"ה] הכי לרבנן אע"ג דכתיב מהיום לא מהני לתנאי דהוא ע"פ כדפריש המורה (לעיל עב. רש"י ד"ה מהיום) די"ל חזר בו ממה שכתב מהיום ולא נתנו לה אלא שיקנה לאחר מיתה ואין גט לאחר מיתה. וזה הטעם צריך לתת לחבר שהוא יודע מה כתוב בגט אבל ההדיוטות שאין יודעים מה כתוב בו בלתי זה הטעם אינו כלום שהרי אנו מלמדין אותו שיאמר לה הרי זה גיטיך אם מתי הנה כל כונתו היא להקנותו לה לאחר מיתה ומה יודע שיכתבו כך כדי להרגילם בכך שאם הבעל רוצה לומר היום אי את אשתי ולמחר את אשתי שישתקוהו ליתן גט לצמיתות כמו שכותבים בגט ולעלם ותהא עדותן קיימת וה"ה הכי נמי מיומא דין ולעלם תקן לכותבו בגיטין בעבור ש"מ שיתן גט לאשתו בתנאי אם מתי שיהו מרגילים אותו לומר מהיום ולא יסמכו על זמן שכתבו בגט כר' יוסי ותהא עדותן קיימת שכותבין בגט מהיום ודומה זה למאי דאמרי' בפ' הזהב (ב"מ מז.) אמר רב ששת בריה דרב אידי כמאן כתבי' האידנא במנא דכשר למקנייא ביה במנא לאפוקי מדרב ששת דאמר קונין בפירות. דכשר לאפוקי מדשמואל דאמר קונין במוריגא. למקניא לאפוקי מר' לוי דאמר קונין בכליו של מקנה ביה למעוטי מטבע שכל זה שאנו כותבין בשטרות הוא כדי להרגילם שלא יעשו בענין אחר שאם יעשום בענין אחר מה מועלת כתיבתם הלא הן מעידים שקר אלא ודאי העיקר הוא שהם יעשו כך ועל מה שהם עושין הם אנו מעידים. גם הנה בש"מ צריך לומר מהיום ואנו מעידים שכך אמר. והכי הוא משמעות דברי רב מקדמאר איך פלוני פטר ותריך וזהו לשון עדות שמעידים העדים כי כך היה המעשה: **גופו של גט שחרור הרי את בן חורין הרי את לעצמך אתקין רב יהודה בשטר זביני דעבדי עבדא מוצדק לעבדו ופטור ועטור מן חרורי ומן עלולי מלכא ומלכתא ורשום דאיניש לית עילוהי מנוקה מכל מום ומכל שחין דנפיק ביה עד שצהר וחדת ועתיק** פי' מוצדק לעבדו דינו פסוק לעבדות שאין שום ערעור במכירה זו ופטיר ועטיר מן חרורי פרוש ומופלג מכל חירות כמו הנפטר מרבו ועטור כמו עטרא שטר חלוקה רק הבמות לא סרו תרגומי' לא עטרא **ומן ערורי מלכא ומלכתא** פי' מערעור (ועלילות) המלך והמלכה שלא חטא שיהא מוכתב למלכות שאם היה מוכתב למלכות מקחו בטל כדאמרינן בהשוכר בבבא מציעא רושם רושם סימן שעושין על העבדים כדאמרן במס' שבת לא איתא עילויה מאדם אחר חוץ מן המוכר הזה ומנוקה מכל מום ומכל שחין דנפיק ביה עד שצהר מכל שחין שיצא בפניו עד ב' שנים דמאיס למיקם קמיה שצהר בלשון פרסי ב' שנים דהאי דאמרי' סמפון בעבדים ליכא היינו היכא דזבין סתמא אבל הכא דאתני מקחו בטל ואלה מוכי שחין קודם שיתגלו עליהם השחינים יש חולי בגופן שמחמת

א) נראה דצ"ל אי הוי גיטא או לא ולכן אנו כותבין בגט ולעלם ואף דאינו מועיל כלום כו'.

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות